

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce: **MONSTAV CZ s.r.o.** se sídlem 356 04 Dolní Rychnov, Bergmannova 537, zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, se sídlem Vladislavova 16, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě ze dne 9.5.2014 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014, č. j. 5747/14/5000-26000-711414 o uložení pokuty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014 č.j. 5747/14/5000-26000-711414 s e z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.962,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Jana Junga do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení *rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014 č.j. 5747/14/5000-26000-711414*, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu vydané dne 13.12.2013, č.j. 503031/13/4000-02300-402110, jímž mu byla podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., *o cenách* (dále jen „*zákon o cenách*“), uložena pokuta ve výši 70.000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč; žalobci byla uložena pokuta za správní delikt, kterého se dopustil ve smyslu § 16 odst. 3 písm. b) zákona o cenách tím, že v období od 1.1.2012 do

31.12.2012 porušil ustanovení § 2 odst. 3 zákona o cenách, kdy jako prodávající zneužil svého výhodnějšího hospodářského postavení vůči kupujícímu (*odběrateli*), neboť uplatnil vůči němu za službu - užívání sběrného kanalizačního systému MONTSTAV CZ za odvádění již vyčištěné odpadní vody cenu vyšší než obvyklou, určenou kalkulačním propočtem ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku.

II.

Žaloba.

Z obsahu podané žaloby a předloženého spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl dle svého názoru správními akty zkrácen na svých právech, v jejichž důsledku je zasahováno do jeho majetkové sféry, když je mu na základě nezákonného rozhodnutí odnímána část majetku formou sankce, přičemž zejména namítal následující:

1) *Nesprávné právní posouzení na základě neúplně zjištěných skutkových okolností*, když správní orgán postupoval dle jemu zažitě správní praxe a z obsahu protokolu ze dne 24.10.2013 je zřejmé šablonovité pojednání obsahu. Správní orgán konstatuje možné porušení ustanovení § 2 odst. 3 zákona o cenách, ačkoli uvádí, že služby poskytované žalobcem nepodléhají cenové regulaci ve smyslu části druhé zákona o cenách. Dále byl správní orgán závěrem uvedeným v rozhodnutí ze dne 28.4.2009 Městského úřadu v Sokolově, odbor životního prostředí, č.j. 24 597/2009/ZP/SOKI (*žalobci bylo povoleno vypouštění předčištěných odpadních vod do řeky Ohře*), a vytrženým z kontextu naveden, aby nevyhledával a neposuzoval obdobné subjekty na trhu. Správní orgán ničím nedokládal, že byla omezena možnost náhrady jinými konkurenčními prostředími, když jeden z odběratelů prováděl výstavbu zcela nového závodu. Rovněž namítal s ohledem na to, že bylo tvrzeno, že žalobce zaujímá zanedbatelné postavení na trhu, že není naplněna jedna ze zákonných podmínek, a to objem a podíl. Ze sdělení vodoprávního úřadu ze dne 13.11.2013 vyplývala možnost napojení na veřejnou kanalizaci, což je v protikladu se závěrem, že zde není možnost volby jiného dodavatele. Také nedošlo k řádnému vypořádání všech předpokladů pro možné zneužití hospodářského postavení ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o cenách.

2) *Porušení práva na spravedlivý proces* spočívající v neochotě správního orgánu poskytnout mu dostatečnou lhůtu k vyjádření; není ani zřejmé, za jakým účelem disponovalo se správním spisem Generální finanční ředitelství a při nahlížení do spisu dne 25.11.2013 mu byla předložena kopie spisu; prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno pouhý jeden den po obdržení jeho stanoviska, což nasvědčuje jakým způsobem se kontrolní cenový orgán zabýval jeho námitkami uvedenými v podání doručeném dne 12.12.2013 a současně bylo vydáno dříve, než byly vyřízeny jeho stížnosti ze dne 4. a 11.12.2013, kterými brojil proti postupu kontrolního cenového orgánu v rámci probíhajícího správního řízení. Správní orgán nezkoumal hospodářskou a finanční sílu jednotlivých účastníků obchodu, což nasvědčuje skutečnosti, že uvedená kontrola a následné správní řízení mohlo být ze strany správního úřadu zatíženo vadou podjatosti, a kontrolní orgán byl od počátku veden snahou potvrdit svůj právní názor, který přijal již před samotným zahájením kontroly. Žalobci bylo také dáváno k tíži správní řízení, proti kterému se s ohledem na výši sankce neodvolával, a z obsahu spisu, který mu byl předložen, není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že majetkový prospěch nebyl vrácen; mohlo dojít k úniku informací ze správního spisu, vedoucí pracovník kontrolního cenového orgánu mohl být v osobním kontaktu s vrcholným představitelem

odběratele, pro což však nemá důkaz, proto neuplatnil námitku podjatosti. Dle něho bylo správní řízení zatíženo vadou neobjektivnosti a úsudek správního orgánu nebyl objektivní, ale byl zatížen právním úsudkem, který správní orgán zaujal již před samotným zahájením kontrolního prověřování, které dále vedl pouze za účelem nalezení vhodné argumentace pro svůj přijatý právní názor.

3) *Nesprávné ekonomické posouzení veličin pro zjištění obvyklé ceny a následné vyhodnocení neoprávněného majetkového prospěchu*, protože nebylo vzato v úvahu, že odběrateli nebyla poskytnuta sleva 40%, zatímco ostatním ano a to jako náhrada za povinnost strpět na svém pozemku kanalizační vedení - vodní dílo, které je majetkem žalobce a to se všemi právy a povinnostmi, kdežto u subjektu, u kterého nebyla poskytnuta sleva, není kanalizační vedení v majetku žalobce. Při výpočtu bylo nesprávně vycházeno z ceny za m³ odkanalizované vody, ačkoli mělo být vycházeno z ceny sjednaných objemů této vody.

Závěrem bylo požadováno zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 5.3.2014 i předcházejícího rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 13.12.2013 a také náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Ve vyjádření k žalobě dne 3.7.2014 žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil se ke všem námitkám žalobce, z nichž žádnou neuznal důvodnou. Ze skutečnosti, že předmětná část protokolu je nazvána jako „Způsob cenové regulace“, nelze vyvozovat, že správní orgán postupoval dle své zažité správní praxe při provádění cenové kontroly u subjektů, které podléhají cenové kontrole z důvodu realizace regulovaných cen dle části druhé zákona o cenách; předmětný nadpis je pojat v širším slova smyslu a nikoliv ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o cenách, jak nesprávně vyvozuje žalobce, ale je nutné za cenovou regulaci v širším slova smyslu považovat také omezení stanovené § 2 odst. 3 zákona o cenách, dle něhož prodávající ani kupující nesmí zneužít svého výhodnějšího hospodářského postavení k tomu, aby získal nepřiměřený majetkový prospěch. Poněkud zkreslená je námitka žalobce, že v případě SKS (tj. *sběrný kanalizační systém žalobce*) není možné provést srovnání s jinými obdobnými vlastníky, když správní orgán v protokole o cenové kontrole na základě uvedeného rozhodnutí vodoprávního úřadu společně s dalším odůvodněním učinil závěr, že nelze oslovit vodoprávní úřady v dalších krajích s žádostí, aby sdělily, zda se na jejich území nalézá poskytovatel porovnatelné služby vlastníci srovnatelný sběrný kanalizační systém, když bylo vyvozeno, že se nejedná o veřejnou kanalizaci ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb. (*o vodovodech a kanalizacích*), proto byl vymezen jako příslušný trh území Karlovarského kraje, provedeno šetření u čtyř účastníků na trhu (*provozovatelé kanalizačních sítí*) a cenová kontrola byla zaměřena na kontrolu cen uplatněných za užívání SKS podle § 2 odst. 3 zákona o cenách. Dále bylo uvedeno, že ohledně omezení možnosti náhrady jinými konkurenčními prostředky odběratelé poskytované služby nemají za stávajícího propojení kanalizační sítě možnost volby jiného dodavatele. Správní orgán se přitom rovněž zabýval možnostmi napojení na jiné v úvahu

přicházející kanalizační síť, přičemž dostatečně odůvodnil, proč tyto možnosti není možné v daném čase pokládat za náhradu představující jiné konkurenční prostředí. V případě, že v daném časovém okamžiku se nenabízí žádná jiná možnost napojení na kanalizační síť, je nutné konstatovat, že žalobce se nachází ve výhodnějším hospodářském postavení ke svým odběratelům, jelikož tito nemají možnost zajistit danou službu u jiného subjektu v daném časovém okamžiku. Při výstavbě zcela nového závodu se nerozhodl jeden z odběratelů pro výstavbu napojení na kanalizaci Vodohospodářské společnosti Sokolov s.r.o., když návratnost takové investice je v řádu i desítek let, což mnohdy nemusí korespondovat s dlouhodobými strategickými cíli obchodní společnosti, tudíž jistě musel vyhodnotit variantu odběru předmětné služby od žalobce za výhodnější, proto správní orgán dostatečně odůvodnil, že v daném místě a čase neměl žalobce konkurenci, jelikož nemohlo dojít k okamžité změně poskytovatele předmětné služby. V případě žalobce byla dozajista splněna podmínka stanovená v § 2 odst. 4 zákona o cenách, jelikož vzhledem k absenci jiného poskytovatele předmětné služby v areálu, kde se nachází SKS, nebyl žalobce vystaven žádné cenové soutěži nezávisle na tom, zda byly nebo nebyly naplněny všechny demonstrativně uvedené důvody ve větě druhé citovaného ustanovení. Dále bylo uvedeno, že v případě, kdy odběratel nemá možnost předmětnou službu odebírat od jiného poskytovatele, popř. tuto má, ale pouze s vynaložením značných finančních prostředků a se značnou časovou prodlevou, přičemž bez této služby by nemohl provozovat svou podnikatelskou činnost, je zcela irrelevantní, o jak finančně a hospodářsky silnou obchodní společnost se jedná, proto závěru učiněnému žalovaným, že hospodářské postavení není důležité, protože k sjednání cen došlo za situace, kdy prodávající nebyl při sjednání cen vystaven podstatné cenové soutěži, nelze ničeho vytknout. V rámci cenové kontroly bylo zjištěno, že k porušení cenových předpisů dochází v důsledku příliš vysokých cen u pevné složky splaškové vody, kterou žalobce může libovolně dorovnávat nižší cenu u pohyblivé složky splaškové vody (*dle uzavřených smluv je žalobce povinen po stanovené období dodržet cenu u srážkové vody o 22% levnější a u pohyblivé složky splaškové vody o 7% levnější oproti cenám určeným veřejným poskytovatelem vodohospodářských služeb*), na což nemá vliv ani skutečnost, že žalobce poskytuje některým svým odběratelům slevu ze sjednaných cen, jakožto náhradu za strpění břemene inženýrské sítě na jejich pozemku. Pokud však žalobce pokládá poskytované slevy za náhradu za povinnost strpět na svém pozemku břemeno inženýrské sítě, jedná se o náhradu, ke které se smluvně zavázal a odběratel tak má na ni právní nárok, tudíž nelze dle názoru žalovaného touto skutečností argumentovat ve prospěch žalobce, když navíc dle ceníku služeb žalobce pro rok 2012 je poskytována sleva závislá na vzdálenosti připojeného místa od vyústění a činí 20%, 40% nebo 60%, přičemž toto nelze zcela jistě považovat za cenovou soutěž stejně tak jako skutečnost, že kapacita SKS není v současné době plně využita.

Dle žalovaného nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, když v době vydání protokolu o cenové kontrole správní orgán postupoval v souladu s v té době účinným zákonem o státní kontrole, takže jeho postupu nelze ničeho vytknout. Žádost o prominutí zmeškání úkonu musí splňovat řadu náležitostí podle § 41 správního řádu (*zákon č. 500/2004 Sb.*), tyto náležitosti však jeho žádost neobsahovala, proto ji správní orgán vyhodnotil jako pozdní žádost o prodloužení lhůty, jak mimo jiné byla žalobcem i označena; vzhledem k tomu, že dle § 39 odst. 2 správního řádu se lhůta stanovená správním orgánem

prodlužuje usnesením, přičemž samotná žádost musí být podána ještě před uplynutím této lhůty, postupoval správní orgán v souladu se zákonem, když žalobce pouze vyrozuměl o tom, že jeho žádosti nelze z důvodu opožděnosti podání vyhovět. Žalobci přitom při zahájení správního řízení byla opětovně stanovena lhůta, ve které se mohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, přičemž nelze vyloučit, že až v rámci tohoto řízení by byly rovněž vypořádány jeho námitky k protokolu z cenové kontroly, byly-li by podány ve lhůtě. Kopie spisu byla žalobci k nahlédnutí předložena z toho důvodu, že do spisu nahlížel na oddělení cenové kontroly v Plzni, tedy mimo sídlo Specializovaného finančního úřadu v Praze. Rovněž bylo uvedeno, že správní orgán postupoval v souladu se zásadou rychlosti správního řízení (§ 6 odst. 1, § 71 odst. 3 správního řádu) a nelze mu vytýkat, že dne 13.12.2013 vydal rozhodnutí, i když mu bylo vyjádření žalobce doručeno v poslední den lhůty pro vyjádření, jelikož se s jednotlivými body v něm obsaženými náležitě vypořádal v rozhodnutí o pokutě. Žalovaný také setrval na svém názoru vyjádřeném i v napadeném rozhodnutí, že mu správní řád nedává povinnost vyřídit stížnost dle § 175 správního řádu před vydáním rozhodnutí ve správním řízení, proto považuje svůj postup za zcela v souladu se zákonem. Ohledně možného zatížení kontrolního a správního řízení vadou podjatosti, žalovaný uvedl, že se jedná o pouhé smyšlenky žalobce nijak podložené a současně popřel, že by tato tvrzení byla jakkoliv založená na pravdě. Stejně tak se ohradil vůči nařčení žalobce týkajícího se úniku informací ze správního spisu, když uváděná námitka se netýká touto žalobou posuzované věci, ale správního řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů, a informace, že žalobce nevrátil dotčenému odběrateli nepřiměřený majetkový prospěch, byla žalovanému sdělena správním orgánem, který ji čerpal z podnětu dotčeného odběratele, který je však součástí samostatného správního spisu, jelikož se týká subjektu odlišného od žalobce (*pro úplnost byl tento podnět v kopii přiložen do žalovaným předávaného správního spisu*). Dále žalovaný uvedl, že postup správního orgánu při určení obvyklé ceny a při určení neoprávněného majetkového prospěchu pokládá za správný, i když dle žalobce správní orgán nevzal v potaz skutečnost, že u odběratele, u kterého bylo spatřováno zneužití výhodnějšího hospodářského postavení, nebyla poskytnuta sleva ze sjednaných cen ve výši 40%, když u ostatních subjektů tato sleva byla uplatněna, avšak žalobce neuvedl, jakým způsobem měla být uváděná skutečnost vzata v potaz. Žalovaný k tomuto podotkl, že u všech odběratelů žalobce vycházel z konečných cen, které tito hradili žalobci za služby jim poskytované, a nelze mít za to, že v případě, kdy některému z odběratelů nebyla poskytnuta sleva, by nemělo být vycházeno z ceny, kterou za službu žalobci skutečně zaplatil; spíše naopak by mělo být zdůrazněno, že správní orgán zohlednil slevy poskytnuté ostatním odběratelům, když tyto, jak sám žalobce uvedl, představují náhradu za povinnost strpět na svém pozemku kanalizační vedení, tedy ve svém důsledku se tak jedná o pohledávku za žalobcem. Rovněž žalovaný uvedl, že v případě srážkové vody ve smlouvě o užívání SKS žalobce s odběratelem VISHAY ELECTRONIC spol. s r.o., IČ: 40509044, je množství odváděných odpadních vod rovno množství dodané pitné vody a pouze v případě srážkové vody bylo s odběratelem sjednáno množství odváděných srážkových vod, proto v případě cen za odvádění srážkové vody nebylo shledáno porušení cenových předpisů, tudíž správní orgán postupoval při zjištění obvyklé ceny a při následném vyčíslení neoprávněného majetkového prospěchu správně.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce po zaslání vyjádření žalovaného pouze sdělil, že nesouhlasí s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, když předtím bylo dne 22.7.2014 soudu doručeno podání zástupce žalobce ze dne 9.6.2014, že převzal právní zastoupení žalobce dne 22.7.2014.

V.

Vyjádření účastníků při jednání soudu.

O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, jehož se žalovaný nezúčastnil a nepřítomnost písemně omluvil; žalobce setrval na svých předchozích argumentech.

Žalobce dále prostřednictvím svého zástupce uvedl i argumentaci týkající se toho, že je v postavení, kdy musí nabídnout konkurenceschopnou cenu, protože si své zákazníky nemůže vybírat, a má zájem na tom, aby jeho infrastruktura byla využívána, neboť jako její vlastník musí nést veškeré odpovídající náklady a je rád za to, když nějaký další subjekt mu na to přispěje, ale toto postavení nezneužíval. Kanalizační řád v místě je poměrně dobře dostupný i pro neporovnatelně větší subjekt, tj. Vodohospodářskou společnost Sokolov provozující kanalizaci v celém okolí, a ceny jím poskytované proto musí být konkurenceschopné, dokonce i nižší. Protože nemá dominantní postavení, nemůže ho zneužít a navíc je vystaven zásadní konkurenci jiného subjektu, čili jako zásadní vadu spatřuje to, že nedošlo k žádné identifikaci relevantního trhu, nedošlo k přesvědčivému a řádnému prokázání toho, že by byl zásadním soutěžitelem a toto své postavení zneužíval. Provedený důkaz (mapa-schéma vedení SKS) zásadně prokazuje jeho tvrzení ohledně toho, že jeho zákazníci měli alternativu, jak odtok splaškových vod řešit; alternativ je několik, včetně té, že se mohla společnost VISHAY ELECTRONIC připojit do veřejné kanalizace. Závěrem navrhl zrušení žalobou napadených rozhodnutí a pro případ úspěchu požadoval náhradu nákladů řízení s tím, že vyčíslení nákladů soudu doručí v určené lhůtě.

Žalobu soud shledal důvodnou.

VI.

Posouzení věci soudem.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů. Podle § 78 odst. 1 věta první s.ř.s., je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Správní orgány jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, povinny v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy,

kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 3 zákona o cenách prodávající ani kupující nesmí zneužít svého výhodnějšího hospodářského postavení k tomu, aby získal nepřiměřený majetkový prospěch. Co je nezbytné rozumět pod pojmem „výhodnější hospodářské postavení“ stanoví ustanovení § 3 odst. 4 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení výhodnější hospodářské postavení podle odstavce 3 má prodávající nebo kupující, který sjednává ceny na trhu, aniž by při tom byl vystaven podstatné cenové soutěži. Hospodářské postavení prodávajícího nebo kupujícího se posuzuje zejména podle objemu prodaného nebo nakoupeného zboží, podílu na daném trhu, hospodářské a finanční síly, právních nebo jiných překážek vstupu na trh a míry horizontálního i vertikálního propojení s jinými osobami na daném trhu.

Z právě citovaného ustanovení tudíž vyplývá, že jednou ze základních podmínek pro možnost postihu za správní delikt podle § 16 odst. 3 písm. b) zákona o cenách, podle kterého právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající nebo kupující dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 2 odst. 3 zneužije svého hospodářského postavení, je, že prodávající sjednává ceny na trhu, „*aniž by při tom byl vystaven podstatné cenové soutěži*“. V řízení o správním deliktu tak bylo nezbytné prokázat, že žalobce není vystaven „*podstatné cenové soutěži*“. Určitým vodítkem k výkladu tohoto neurčitého právního pojmu je věta druhá ustanovení § 3 odst. 4 téhož zákona, například pojem „*překážek vstupu na trh*“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9 uvedl: „*K bodu 7 Rozhodnutí – odvolací orgán k argumentaci účastníka řízení ve Vyjádření konstatuje, že odběratelé mají možnost volby jiného dodavatele, nicméně s ohledem na finanční a časovou náročnost připojení je pro ně primárně výhodnější připojit se do SKS MONSTAV CZ. Odvolací orgán v tomto argumentu spatřuje snahu účastníka řízení odvrátit pozornost od merita věci. Je nepochybné, že v předmětném případě nebyl účastník řízení vystaven podstatné cenové soutěži ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o cenách, čímž získal jako prodávající výhodnější hospodářské postavení*“.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6 uvedl: „*7) Správní orgán konstatuje ve svém protokolu, že případní odběratelé poskytované služby SKS nemají za stávajícího propojení kanalizační sítě možnost volby jiného dodavatele, svoji současnou situaci by ale mohli změnit, pokud by vynaložili investiční prostředky, například při napojení se na kanalizační síť Vodohospodářské společnosti Sokolov, s.r.o. K tomuto tvrzení je třeba konstatovat, či opět ani z obsahu protokolu ani ze spisové dokumentace není zřejmé, na základě jakých skutečností nebo zjištění správní orgán k tomuto stanovisku došel. K tomuto správní orgán uvádí, že nejbližším veřejným kanalizačním systémem je kanalizační síť provozovaná Vodohospodářskou společností s.r.o., na kterou se lze, samozřejmě za vynaložení určitých finančních prostředků připojit*“.

Z provedených citací odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgány připouštějí existenci možnosti „*napojení na kanalizační síť Vodohospodářské společnosti Sokolov, s.r.o.*“, avšak vůbec neuvádějí, proč tato skutečnost

vylučuje existenci cenové soutěže, resp. proč tato skutečnost nemá vliv na učinění závěru o tom, že žalobce byl či nebyl „vystaven podstatné cenové soutěži“.

K tomu, aby bylo možné žalobce postihnout, bylo nezbytné odůvodnit, zvláště pak pečlivě při existenci námitky žalobce, proč možnost „*napojení na kanalizační síť Vodohospodářské společnosti Sokolov, s.r.o.*“, eventuálně i jiné řešení odkanalizování, například vybudováním vlastní jímky, není možné považovat za existenci „*podstatné cenové soutěže*“. K tomuto bylo v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nezbytné provést výklad neurčitého právního pojmu „*podstatné cenové soutěže*“, uvést konkrétní skutečnosti, proč možnost „*napojení na kanalizační síť Vodohospodářské společnosti Sokolov, s.r.o.*“ vylučuje naplnění tohoto pojmu a současně obstarat podklady pro učinění tohoto závěru. S ohledem na skutečnost, že žalovaný nic z toho neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro soud nepřezkoumatelné.

Ve zbytku soud shledal žalobu nedůvodnou.

Žalobcem bylo namítáno, že správní orgán postupoval dle jemu zažité správní praxe a z obsahu protokolu je zřejmé šablonovité podání obsahu, avšak tato námitka nijak nevypovídá o konkrétním pochybení správního orgánu, není tudíž způsobilá prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán konstatoval možné porušení § 2 odst. 3 zákona o cenách, ačkoli uváděl, že ceny poskytované žalobcem nepodléhají cenové regulaci, což je citace pasáží uvedených v protokolu, ale pro soud je podstatné odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, ale v nich žádná vnitřní rozpornost není, tam je zcela jednoznačné, jaké závěry učinily správní orgány.

Další námitka o tom, že správní orgán byl závěrem uvedeným v rozhodnutí ze dne 28.4.2009 vytrženým z kontextu naveden, aby nevyhledával a neposuzoval obdobné subjekty na trhu, však nijak nevypovídá o nezákonnosti, přičemž podstatné je, zda nějaký srovnatelný subjekt byl nebo nebyl, anebo zda závěry uvedené v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí jsou nezákonné, ale nic takového žalobce nenamítal, resp. námitku nijakým způsobem dále blíže nerozvedl. S ohledem na to, že je tvrzeno, že žalobce zaujímá zanedbatelné postavení na trhu, tedy není naplněna jedna ze základních podmínek, což je ale nepodstatné pro soud s ohledem na zjištění z uvedené mapy-schéma a ze sdělení ze dne 13.11.2013, z čehož vyplývá, že možnost napojení existuje. Stejně tak je z důvodů shora uvedených nepodstatná i námitka, že nedošlo k řádnému vypořádání všech předpokladů pro možné zneužití hospodářského postavení ve smyslu zákona o cenách.

Pokud se jedná o porušení práva na spravedlivý proces ohledně neochoty poskytnout žalobci dostatečnou lhůtu k vyjádření, je ze zjištěného zřejmé, že žalobce se nemohl vyjádřit v podstatě k podkladům ve lhůtě oněch pěti dnů, ale soud se nemůže omezit pouze na jednu pětidenní lhůtu, ale musí vnímat řízení jako celý komplex, neboť správní řízení určitou dobu trvalo a v jeho průběhu se žalobce mohl vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí, byl mu předložen ve fotokopii obsah spisového materiálu, a z průběhu řízení vyplývá především z jednání žalobce, že byl schopen reagovat i na listiny ze spisového materiálu, takže soud má za

to, že měl dostatek prostoru k tomu, aby se dostatečně vyjádřil. V podstatě i výsledek řízení je odrazem toho, že i když by bylo možné shledat krátkost předmětné lhůty, tak nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že se spisem neoprávněně nakládalo Generální finanční ředitelství po určitou dobu a jemu byla předložena fotokopie spisu, avšak tato námitka je též nedůvodná, protože předložení spisu ve fotokopii mimo sídlo správního orgánu není nezákonností, přičemž nenamítal, že tam nějaká listina chyběla anebo nějaká fotokopie byla např. nečitelná.

K námitce, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno pouhý jeden den po obdržení stanoviska, což nasvědčuje, jakým způsobem se kontrolní cenový orgán zabýval námitkami žalobce a současně bylo vydáno dříve než byly vyřízeny jeho stížnosti ze dne 4. a 11.12.2013, kterými brojl proti postupu kontrolního cenového orgánu v rámci probíhajícího správního řízení, soud konstatuje, že vydání rozhodnutí jeden den po obdržení stanoviska žalobce, bylo-li zohledněno, samo o sobě neznamená pochybení správního orgánu; stejně tak nevypořádání s jeho námitkami proti postupu kontrolního orgánu před vydáním rozhodnutí také není vadou, k níž by soud musel přihlídnout, neboť žalobce mohl v odvolání v podstatě namítat nebo brojit proti nezákonnosti rozhodnutí, což také učinil, takže žádným způsobem tímto postupem nemohl být zkrácen, ani nemohla být ovlivněna zákonnost napadeného rozhodnutí.

K další námitce, že správní orgán nezkoumal hospodářskou a finanční sílu jednotlivých účastníků, čímž kontrola a následné správní řízení mohlo být zatíženo vadou podjatosti, když správní orgán byl od počátku veden snahou potvrdit svůj právní názor, který přijal již před samotným zahájením kontroly, soud uvádí, že z uvedeného se podjatost ani dovodit nedá. Pokud se jedná o to, čím byl veden správní orgán, tak lze konstatovat obecně, že obdrží-li správní orgán nějaké podání, v obecné rovině se s ním seznámí, samozřejmě si učiní nějaký názor, pro nějž si opatřuje podklady, což ale samo o sobě nemůže být nikdy důvodem pro nezákonnost, neboť ta musí být vždy spojena s nějakou konkrétní námitkou, ale ta definována ze strany žalobce nebyla. Pokud se jedná o zkoumání hospodářské a finanční síly jednotlivých účastníků, ani toto v této věci není podstatné, protože v okamžiku, kdy by bylo dospěno k závěru, že žalobce měl výhodnější hospodářské postavení, už je potom nepodstatné, jakou hospodářskou sílu má onen odběratel, protože měl-li žalobce monopolní postavení, tak skutečnost, že někdo těch prostředků má v podstatě více, je pak otázkou irelevantní.

Dále byla uplatněna námitka, že žalobci bylo dáváno k tíži správní řízení, proti kterému se s ohledem na výši sankce neodvolával. K tomuto soud uvádí, že správní řád stojí na principu, že když rozhodnutí nabyde právní moci, musí se vycházet z jeho správnosti, tudíž recidiva, tzn. opakování, bylo žalobci samozřejmě kladeno k tíži oprávněně; pokud žalobce tehdy nesouhlasil s rozhodnutím, měl možnost se proti němu bránit, ale nabylo-li rozhodnutí právní moci, vychází se z toho, že se dopustil příslušného pochybení, za což mu byla uložena příslušná sankce, takže ani v tomto správní orgán také nepochybil.

Další námitkou je, že z obsahu spisu, který byl předložen žalobci, není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že majetkový prospěch nebyl vrácen, mohlo tedy dojít k úniku informací ze spisu, vedoucí pracovník kontrolního cenového orgánu mohl být v osobním

kontaktu s vrcholným představitelem odběratele, pro což však žalobce nemá důkaz, a proto nebyla uplatněna námitka podjatosti. Dle soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo porušení procesních ustanovení by bylo možné dohledat v okamžiku, kdyby důvodnost podjatosti skutečně existovala. Pokud žalobce pro podjatost nedisponuje důkazy, lze z toho celkově dovozovat, pokud by i docházelo k nějakému úniku informací, soudu opět není známa souvislost se zákonností toho rozhodnutí, event. únik by byl samozřejmě nevhodný, ale zákonnost rozhodnutí to samo o sobě v dané věci nějakým způsobem ovlivnit nemohlo.

Pokud se jedná o další žalobní bod, kdy je činěn ze strany žalobce komplexní závěr o tom, že řízení bylo zatíženo vadou neobjektivnosti, úsudek správního orgánu nebyl objektivní, ale byl zatížen právním úsudkem, který správní orgán zaujal již před samotným zahájením kontrolního prověření a které vedl dále pouze za účelem nalezení vhodné argumentace pro svůj přijatý právní názor, čímž žalobce shrnul vše, co uvedl v bodě 2) žaloby, proto s ohledem na to, že soud odůvodnil nedůvodnost každého z konkrétních žalobních bodů, považuje za nezbytné uvést, že tento obecně definovaný závěr důvodným taktéž není, jelikož žádné konkrétní skutečnosti a zejména důkazy na podporu těchto tvrzení žalobce nepředložil.

Namítané nesprávné ekonomické posouzení veličin pro zjištění obvyklé ceny a následné vyhodnocení oprávněného majetkového prospěchu soud neshledal také důvodným pokud se jedná o poskytnutou slevu, když porušení cenových předpisů bylo shledáno u konkrétního jednoho odběratele, jemuž žádná sleva poskytnuta nebyla, tudíž správní orgán musel posuzovat výslednou cenu bez slevy. K námitce, že při výpočtu bylo nesprávně vycházeno z ceny za metry krychlové, ačkoli mělo být vycházeno z ceny objednaného objemu odkanalizování, soud uvádí, že se zkoumá, zda cena je či není adekvátní, proto se musí vycházet z fakturované ceny. Z oněch pěti faktorů, z nichž správní orgán vycházel za předmětné období, nebyla fakturována cena za celý objem odkanalizování, ale fakturována byla cena za odebrané metry krychlové, tudíž v tomto postupu správních orgánů soud neshledal žádné pochybení.

Byť většina žalobních bodů nebyla shledána důvodnými, soud shledal důvodným žalobní bod týkající se toho, co správní orgán měl skutečně zkoumat v dané věci, kdy měl vyložit neurčitý právní pojem a jím se relevantně zabývat, přičemž jej žalobce uplatnil již v průběhu správního řízení, přesto se s ním prvoinstanční orgán a poté ani žalovaný řádně nevypořádaly.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyžaduje náležité doplnění a žalovaný se nevypořádal dostatečně s důvodnou námitkou žalobce, soud žalobě vyhověl a rozhodnutí zrušil pro zjištěné vady řízení a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak je uvedeno ve *výroku I. rozsudku*. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII. Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které spočívá v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,-Kč, a odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, když advokát převzal zastoupení a zúčastnil se soudního jednání v trvání 2 hodin a 4 minut. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100,- Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 9.300,-Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300,- Kč, tj. za tři úkony částku ve výši 900,-Kč. Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu k jednání soudu Praha – Plzeň a zpět v délce 184 km. Sazba základní náhrady proto činí 680,80 Kč, zaokrouhleno na 681,-Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu při průměrné spotřebě 6,8 litru motorové nafty na 100 km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla zn. Volvo V70, reg. zn. X, výši průměrné ceny za 1 litr, tj. 36,10 Kč (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb.), při ujetí 184 km (spotřebováno 12,5 litru nafty) činí zaokrouhleně 451,-Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Advokát cestou k soudnímu jednání Praha - Plzeň a zpět promeškal čas v rozsahu 6 půlhodin, a proto soud žalobci přiznal částku ve výši 600,-Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Na parkovném v souvislosti s jednáním soudu bylo vynaloženo 30,- Kč. Náklady řízení činí celkem 14.962,-Kč a tuto částku je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě, kterou soud považuje za dostatečnou (*výrok II. rozsudku*).

Stran uplatněných nákladů řízení, které spočívají v jednom úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu (další porada s klientem přesahující jednu hodinu uskutečněná dne 28.5.2015), odpovídajícím režijním paušálu, náhradě jízdních výdajů za cestu Praha – Dolní Rychnov a zpět a náhradě za promeškaný čas, soud uvádí, že vynaložení těchto nákladů, resp. uskutečnění porady s klientem dne 28.5.2015, nebylo prokázáno, a proto tyto náklady řízení nebylo možno zohlednit a jejich náhradu žalobci přiznat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. června 2015

Mgr. Alexandr Krysl
předseda senátu